2013-42-RE

CAUSA 2013-42-RE

(Figueiredo Teixeira c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 13-3-2014 relativa al recurs d'empara 2013-42-RE

Número de registre 555-2013. Recurs d'empara

Sentència del 13 de març del 2014

BOPA núm. 23, del 2 d'abril del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 12 de novembre del 2013, per la representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 15 de juliol del 2013 i l'aute del 18 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la intimitat, al secret de les comunicacions i a la jurisdicció, reconeguts, respectivament, als articles 14, 15 i 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari infringits els drets esmentats, que acordi l'anul·lació de l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, així com les decisions anteriors i que acordi les mesures reparadores *"com és la cessació de totes les conseqüències lesives que deriven de manera directa de la utilització indeguda de les dades protegides, i en especial, vulgui acordar ordenar la destrucció de qualsevol document que contingui dites dades i/o que pugui donar lloc a informar a tercers sobre les dades recollides en els folis núm. 562 a 667 dels Autes penals núm. TC-128-6/11, sense perjudici del dret d'aquesta part a reclamar la corresponent compensació econòmica pel perjudici causat, fent imposició de les costes judicials causades al Servei de Telecomunicacions d'Andorra, incloent-hi els honoraris d'advocat i procurador";*

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 14, 15, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 de desembre del 2013;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 13 de gener del 2014, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2013-42-RE per examinar, exclusivament, la vulneració dels seus drets a la intimitat i al secret de les comunicacions, reconeguts als articles 14 i 15 de la Constitució;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 31 de gener del 2014, per la representació processal d'Andorra Telecom ;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 6 de febrer del 2014, per la representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

En el marc de la fase d'instrucció del procediment (TC-128-6/11) seguit contra el Sr. Bruno Figueiredo Teixeira per un presumpte delicte major continuat de tràfic de producte estupefaent marihuana, el 30 d'agost del 2012, la batlle instructora va autoritzar l'obtenció del llistat de trucades emeses i rebudes de dos números de telèfons mòbils des del 15 d'agost del 2011 fins al 4 de desembre del mateix any, i "*amb indicació a més dels números de telèfons emissors i receptors, així com la identitat del titular de tots aquells que constin, a fi de reunir les proves i elements necessaris pel bon fi de la instrucció*". Així mateix, autoritzava al Servei de Policia que tractés i estudiés les proves obtingudes.

Segon

La representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira va presentar, en primer lloc, un incident de nul·litat d'actuacions davant la batlle instructora per tal com va considerar que aquesta prova era il·lícita i vulnerava els seus drets a la intimitat i al secret de les comunicacions.

El 22 de novembre del 2012, la Secció d'Instrucció de la Batllia va desestimar l'incident de nul·litat esmentat.

Tercer

Aquesta representació processal va presentar seguidament una demanda davant el batlle de guàrdia en el marc del procediment urgent i preferent, reconegut a l'article 41.1 de la Constitució, per tal com va considerar que el Servei de Telecomunicacions d'Andorra (Andorra Telecom) no disposava de cap empara legal per emmagatzemar les dades de les comunicacions telefòniques del recurrent abans l'autorització judicial i, per tant, s'havia vulnerat el dret a la intimitat i al secret de les comunicacions del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira.

Quart

El 8 de març del 2013, el batlle de guàrdia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquesta demanda.

Cinquè

La representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 15 de juliol del 2013, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que desestimava igualment aquest recurs pel fet que en l'emmagatzematge d'aquestes dades, Andorra Telecom va actuar de conformitat amb la legalitat que li és d'aplicació i que l'autoritza a conservar i emmagatzemar les dades de les comunicacions telefòniques dels usuaris dels serveis que presta, amb la finalitat primordial de tractar i resoldre les eventuals queixes i reclamacions dels clients en relació amb la facturació. I òbviament, una altra finalitat de la conservació i de l'emmagatzematge de les dades és la de col·laborar amb l'Administració de Justícia quan aquestes dades li siguin demanades.

Sisè

La representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta sentència per considerar que no estava fonamentada en Dret, d'acord amb l'article 10 de la Constitució.

Setè

El 18 d'octubre del 2013, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Vuitè

El 12 de novembre del 2013, la representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 15 de juliol del 2013 i contra l'aute del 18 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la intimitat, al secret de les comunicacions i a la jurisdicció, reconeguts, respectivament, als articles 14, 15 i 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part al·lega que Andorra Telecom no disposa de cap empara legal per emmagatzemar les dades de les comunicacions telefòniques del recurrent abans de qualsevol

intervenció judicial. El fet de disposar de la informació sol·licitada per l'òrgan judicial retroactivament, és una intromissió clara i il·legítima de la vida privada del recurrent, cosa que vulnera els articles 14 i 15 de la Constitució i l'article 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Tant el Tribunal Constitucional (sentència del 3 d'octubre del 2011, recaiguda en la causa 2011-12-RE) com el Tribunal Europeu dels Drets Humans (sentència del 3 d'abril del 2007, Copland c/ Regne Unit) s'han pronunciat en relació amb aquest punt. Efectivament, Andorra Telecom no disposa de l'autorització del client, ni de cap empara legal, ni d'una autorització judicial que li permeti guardar les dades de les comunicacions efectuades en tot moment.

En el moment de contractar el servei triat, en aquest cas sense facturació mensual de trucades, no es va informar al recurrent que es conservarien les seves dades relatives a les seves comunicacions telefòniques.

Contràriament a altres països veïns, a Andorra no hi ha cap llei que reguli l'obtenció, la conservació i les garanties de transmissió d'aquestes dades tan confidencials.

Si bé és cert que l'article 5 de la Llei 15/2003 del 18 de desembre qualificada de protecció de dades personals exclou la seva aplicació en l'àmbit de la seguretat de l'Estat i la investigació i la prevenció d'infraccions penals, no es pot considerar que Andorra Telecom tingui atribuïdes competències en aquestes matèries. Encara que Andorra Telecom hagi subscrit convenis de cooperació en matèria de comunicació telefònica, com s'ha dit, només una llei qualificada pot regular la matèria.

Així mateix, per bé que Andorra Telecom justifica la seva manera de procedir per poder resoldre eventuals queixes dels seus clients, res l'exonera d'informar els seus clients de l'emmagatzematge de les seves comunicacions (veg. igualment, la sentència citada Malone c/ Regne Unit).

En definitiva, per tal com l'obtenció de les dades esmentades ha vulnerat el dret a la intimitat i el dret al secret de les comunicacions del recurrent, s'escau donar lloc a les mesures reparadores sol·licitades per aquesta part, com és la cessació de totes les conseqüències lesives que deriven de manera directa de la utilització indeguda de les dades protegides, destruint-les.

En segon lloc, pel que fa a la vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant d'obtenir una resolució fonamentada en Dret, al·lega que el Tribunal Superior de Justícia no va fonamentar la seva decisió en cap norma escrita. De fet, aquest és un argument que ja s'ha desenvolupat en l'apartat anterior, la manca de text legal; no s'aclareix el dret aplicable en la matèria que legitimaria l'actuació d'Andorra Telecom, ni quina és la norma que permet regular la conservació de les dades i la legalitat a la qual aquest organisme està sotmès.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari infringits els drets esmentats, que acordi l'anul·lació de l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions així com les decisions anteriors i que acordi les mesures reparadores precisades anteriorment.

Novè

El 4 de desembre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs, ja que no s'acompleixen els requisits establerts a l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, és a dir, que no s'ha esgotat la totalitat dels recursos i

remeis jurisdiccionals que es troben a l'abast del recurrent en defensa del dret fonamental al·legat. Efectivament, en aquesta causa les vulneracions al·legades haurien de ser examinades, per raó de competència, en el marc del procediment d'instrucció, ja que allò que realment es pretén és la destrucció de les actuacions practicades en aquella fase.

Subsidiàriament, cas que el Tribunal Constitucional considerés l'esgotament de la via jurisdiccional prèvia, el Ministeri Fiscal considera que les pretensions d'aquest recurs manquen de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

De les resolucions objecte de recurs es desprèn que s'ha donat una resposta concreta, fonamentada en Dret i lògica en relació amb les pretensions de les parts comparegudes i les valoracions, les argumentacions i els raonaments exposats en aquestes resolucions per part dels òrgans jurisdiccionals en l'exercici de les seves funcions, que els hi són pròpies per natura, no es poden considerar en cap cas arbitraris o mancats de fonamentació.

Pel que fa a les pretensions relatives a la vulneració dels drets a la intimitat i al secret de les comunicacions, recorda que aquests drets no són absoluts. En primer lloc, cita la normativa aplicable al cas que fonamenta l'habilitació de la parapública. En segon lloc, destaca que la pràctica del tractament de les dades portada a terme per Andorra Telecom té una finalitat i un destí lícits, ja sigui en virtut de les funcions que li són pròpies pel seu Estatut orgànic com a prestador de serveis de telecomunicacions, ja sigui per quant acompleix amb les disposicions de la Llei qualificada de protecció de dades personals en tots els seus extrems en relació amb els fitxers creats i tractats, ja sigui per quant pot ser requerit per les autoritats competents en matèria de seguretat nacional o investigació i prevenció d'infraccions penals a fi d'aportar la seva col·laboració. En definitiva, en aquest cas, el control de les comunicacions del recurrent acompleix els requisits legals i està correctament fonamentat en Dret, i dóna per tant, satisfacció als cànons de constitucionalitat que permeten la ingerència dels poders públics en la intimitat del recurrent.

Desè

El 13 de gener del 2014, el Tribunal Constitucional va admetre parcialment a tràmit aquesta causa, sense efectes suspensius, i la va trametre a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Onzè

El 31 de gener del 2014, la representació processal d'Andorra Telecom va presentar un escrit d'al·legacions en què, en primer lloc, s'adhereix a les manifestacions contingudes en l'informe del Ministeri Fiscal. En segon lloc, destaca que va donar compliment al requeriment efectuat per l'autoritat judicial, com fa de manera freqüent en casos d'instrucció de delictes penals, d'acord amb els articles 47 i 87 del Codi de procediment penal.

Una altra base legal que legitima Andorra Telecom en relació amb la conservació de les dades es troba en l'article 5 de la Llei 15/2008 del 18 de desembre, qualificada de dades personals, mitjançant el qual queda clar que el legislador va excloure el tractament –i dintre d'ell la conservació- de dades personals relatives a la matèria d'investigació d'infraccions penals, fent-ho amb una Llei amb rang de llei qualificada. Aquesta part no comparteix la interpretació efectuada pel recurrent en relació amb aquest punt i conclou que l'exclusió efectuada per l'article esmentat no ho és per raó

d'atribució de competències, sinó per raó de matèria.

Tal com ho va declarar la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia l'emmagatzematge de les dades de les comunicacions telefòniques dels usuaris dels serveis que Andorra Telecom presta és perfectament legal i està fonamentat en la necessitat de poder atendre i resoldre les eventuals queixes i reclamacions en relació amb la facturació del servei i, de manera principal, poder oferir aquestes dades a l'autoritat judicial quan li siguin demanades en el marc d'un procés. Aquesta finalitat s'emmarca en l'àmbit de la protecció dels drets dels consumidors (article 35 de la Constitució). Aquesta base material és la mateixa sigui quin sigui el servei contractat. Dos documents corroboren allò que s'acaba d'exposar: les condicions generals "*Mobiland*", d'aplicació a tots els serveis de les quals s'entrega una còpia als clients en el moment de contractar el servei (segon punt de l'article 14 sobre "*informacions i reclamacions relatives a les factures*") i el Decret que regula els fitxers de dades personals clients, clients potencials, control d'accés, gestió de recursos humans, selecció de personal i de tercers proveïdors del Servei de Telecomunicacions d'Andorra del 18 de març del 2009.

Aquesta part també considera que el cas Malone c/ Regne Unit no és d'aplicació en aquesta causa, entre altres raons, perquè en aquell cas no hi va haver una autorització judicial, sinó que es tractava d'una actuació policial. Tampoc és d'aplicació la jurisprudència del Tribunal Constitucional citada, cas en què també hi havia una autorització judicial. Precisament en aquella sentència s'exonerava la responsabilitat del Servei de Telecomunicacions que s'havia limitat a subministrar la informació a aquell que tenia l'aparença d'ostentar el dret per sol·licitar-la.

Seguidament, reitera que no hi ha hagut cap vulneració dels drets reconeguts als articles 14 i 15 de la Constitució i cita com sent d'aplicació en aquesta matèria el Conveni per a la protecció de les persones respecte del processament automatitzat de les dades de caràcter personal del 28 de gener de 1981 i el protocol addicional del Conveni del 8 de novembre del 2001 en relació amb les autoritats de control i els fluxos transfronterers de dades del 18 d'octubre del 2007. Així com, el seu Estatut orgànic del 25 d'abril de 1984 i les seves modificacions posteriors.

De manera complementària, entre altres punts, destaca que les dades lliurades en virtut de la sol·licitud judicial no revelaven el contingut de cap comunicació, sinó que es tractava de dades de tràfic associades o adjacents a les comunicacions i no del contingut de les comunicacions.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquesta empara i que imposi les costes processals d'aquesta causa al recurrent, incloent-hi expressament els honoraris d'advocat i de procuradora.

Dotzè

El 6 de febrer del 2014, la representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira va presentar un escrit d'al·legacions en què ratifica totes i cadascuna de les consideracions de fet i de dret exposades en el seu recurs d'empara.

Tretzè

El 17 de febrer del 2014, la representació processal d'Andorra Telecom, el 19 de febrer del mateix any, el Ministeri Fiscal, i, el 20 de febrer també del mateix any, la representació processal del

recurrent en empara, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Segons l'aute del 13 de gener del 2014 d'aquest Tribunal, el recurs d'empara 2013-42-RE es va admetre, únicament, als sols efectes d'examinar si era o no era constitucional que Andorra Telecom hagués emmagatzemat dades sobre les dates i la durada de les trucades efectuades pel seu client, Sr. Bruno Figueiredo Teixeira, i les hagués traslladat al Servei de Policia.

El recurrent en empara va considerar que Andorra Telecom no disposava de cap fonament legal per emmagatzemar les dades de les seves comunicacions telefòniques abans l'autorització judicial i, per tant, s'havien vulnerat els seus drets a la intimitat i al secret de les comunicacions. Adduïa que s'havien vulnerat els articles 14 i 15 de la Constitució i també l'article 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, seguint el criteri assentat en la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans en el cas *Malone contra el Regne Unit* (*Requête nº 8691/79*).

Per la seva banda, en les seves al·legacions, Andorra Telecom argumenta extensament que la conservació de les dades dels clients deriva de necessitats tècniques i comercials que tenen per finalitat resoldre les queixes o les reclamacions dels abonats sobre la facturació del servei, sense que això afecti als drets dels consumidors, ni a l'àmbit protegit del secret de les comunicacions o de la intimitat de les persones. Aquesta conservació de dades es troba prevista en les condicions generals de contractació de la telefonia mòbil i passa a uns fitxers protegits en els termes fixats pel Decret del 18 de març del 2009, regulador de les dades personals dels clients del Servei de Telecomunicacions d'Andorra.

Una vegada centrats els termes de la *litis*, d'acord amb allò que es va establir en l'aute d'admissió a tràmit, hi ha dues qüestions que s'han d'examinar successivament:

1r) si l'emmagatzematge de certes dades del recurrent per Andorra Telecom és inconstitucional, per la manca de rang de les disposicions que ho autoritzen;

2n) si el lliurament d'aquestes dades al Servei de Policia per ordre de la Batllia és o no és inconstitucional pel fet de ser contrari als articles 14 i 15 de la Constitució o a l'article 8 del Conveni abans esmentat.

Segon

En realitat, el primer problema suscita aquesta qüestió: si la regulació andorrana sobre la conservació de dades dels clients per part d'Andorra Telecom manca de rang suficient i, per consegüent, resulta inconstitucional. Això suposaria tant com plantejar al Tribunal Constitucional que decideixi ara i en aquest recurs d'empara si aquesta regulació està viciada d'insuficiència de rang,

pel fet de no estar continguda en una llei qualificada. Si fos així, aquesta regulació seria nul·la i sense cap efecte. En definitiva, això és allò que el recurrent afirma i allò que Andorra Telecom nega amb èmfasi.

Ara bé, per tal que aquesta qüestió es pugui estudiar en el fons, aquí i en aquests termes, s'hagués hagut de formalitzar en un recurs directe d'inconstitucionalitat (article 98 de la Constitució i articles 45 i següents de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) o en un procés incidental o qüestió prèvia d'inconstitucionalitat (article 100 de la Constitució i articles 52 i següents de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional). En ambdós casos les parts intervinents són diferents de les del recurs d'empara. Atès que no ens trobem en cap d'aquests supòsits, d'acord amb la Constitució, no cal pronunciar-se en el fons en relació amb aquest punt.

No obstant això, sí que s'ha demostrat que les condicions generals del servei preveuen la conservació de les dades del client i que s'accepten en el moment de la subscripció d'aquest servei.

Tercer

Una cosa diferent és jutjar si, en aquesta causa, el lliurament al Servei de Policia, per ordre judicial de certes dades de les trucades del recurrent ha vulnerat els seus drets constitucionals al secret de la correspondència i a la protecció de la seva intimitat o si s'ha infringit l'article 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals. En realitat allò que cal examinar és la vulneració de l'article 14 de la Constitució a la llum del Conveni esmentat i de la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

Per tal de fer aquest pronunciament, convé tenir en compte que Andorra Telecom no és una mera persona jurídico-privada, sinó que té encomanat el servei de telecomunicacions del Principat, d'acord amb un estatut públic, adoptat pel Consell General i a través d'una xarxa pública de comunicacions. D'altra banda, aquell que contracta els seus serveis sap, en virtut de les seves condicions generals (art. 14), acceptades en el moment de la contractació, que es conserven a la seva disposició els justificants de la factura, d'acord amb les tècniques existents i durant el període de reclamació aplicable a les prestacions subministrades dins del marc del servei.

Així mateix, és rellevant considerar que les dades de l'abonat, avui recurrent, no van ser proporcionades per Andorra Telecom a iniciativa pròpia, ni a petició d'una persona privada, ni d'una Administració, ni tan sols del Servei de Policia. Va ser una comunicació judicial la que va demanar el llistat de les trucades del recurrent des d'uns números concrets i durant un període ben determinat i acotat. Efectivament, mitjançant un aute del 30 d'agost del 2012, la Secció d'Instrucció de la Batllia va requerir aquestes dades i va motivar la seva petició en la investigació que s'estava duent a terme sobre uns presumptes delictes majors de tràfic de marihuana que se seguien contra el Sr. Bruno Figueiredo Teixeira. Afegia que les dades se sol·licitaven "*a fi de reunir les proves i elements necessaris pel bon fi de la instrucció*". També és d'interès tenir present que el període respecte del qual es va demanar la informació eren els mesos d'agost a desembre del 2011 i que la data del requeriment va ser de l'agost del 2012, és a dir, no havia transcorregut un any des de la data de totes les trucades.

Finalment, dins del marc normatiu que cal tenir en compte està la Llei qualificada 15/2003, del 18 de desembre, de protecció de dades personals, l'article 5 de la qual considera fora de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei el tractament de dades personals relatives a la investigació i a la prevenció

d'infraccions penals.

Doncs bé, tenint en ment tot allò que acabem d'exposar, arribem a la conclusió que en aquest cas, en aquesta causa, no s'ha evidenciat la vulneració del contingut dels articles 14 o 15 de la Constitució. Pel que fa al primer, si bé, les dades proporcionades estan compreses en l'àmbit de la intimitat (veg. la sentència d'aquest Tribunal del 3 d'octubre del 2011, recaiguda en la causa 2011-12-RE), el fet que s'hagin comunicat en els termes requerits per una batlle d'instrucció no fa possible considerar la intromissió com a il·legítima. Aquest criteri s'enforteix quan s'examina el contingut de l'article 15, *in fine*, de la Constitució que garanteix el secret de les comunicacions "*llevat el cas de manament judicial motivat*".

Per tot allò que s'acaba de dir, en aplicació del dret constitucional del Principat, es desestima la pretensió d'empara formulada pel recurrent.

Pel que fa al criteri establert en la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans en el cas *Malone contra el Regne Unit* (*Requête nº 8691/79*), l'article 8 de l'esmentat Conveni disposa que tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, del seu domicili i de la seva correspondència. Però també especifica que només pot haver-hi ingerència d'una autoritat pública en l'exercici d'aquest dret en la mesura que aquesta ingerència sigui prevista per la llei i que constitueixi una mesura que, en una societat democràtica, és necessària per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el benestar econòmic del país, la defensa de l'ordre i la prevenció de les infraccions penals, la protecció de la salut o de la moral, o la protecció dels drets i de les llibertats d'altri.

D'aquest segon paràgraf es dedueix que no hi ha ingerència en els casos en què s'adopta una mesura prevista en la llei, necessària, en una societat democràtica, per "*la defensa de l'ordre i la prevenció de les infraccions penals*". En el cas de l'ordenament andorrà s'estableix l'obligació de col·laborar amb els jutges i els tribunals en la investigació i en la persecució dels delictes. I, segons els articles 47 i 87 del Codi de procediment penal, el batlle instructor ha de practicar totes les diligències necessàries per aclarir els fets i pot arribar, en la investigació de delictes majors, fins a ordenar la pràctica d'intervencions telefòniques acomplint una sèrie de requisits i de condicions que s'hi especifiquen.

No obstant això, el recurrent al·lega el criteri del Tribunal Europeu dels Drets Humans en el cas *Malone contra el Regne Unit*. Considera aquesta jurisprudència favorable a la seva pretensió.

Ara bé, un examen acurat del cas en qüestió no permet arribar a aquesta conclusió. El problema plantejat en el cas esmentat contemplava un supòsit derivat de certes pràctiques que es produïen a Anglaterra i a Gales, similar a aquell que ens ocupa, però diferent en allò que és essencial. En aquesta sentència s'examinen dues accions paral·leles a aquelles que s'examinen en aquest recurs d'empara: d'una banda, el "*comptage*" o "*metering*" per part del *Post Office* i, d'una altra banda, la intervenció ("*interception*") de les comunicacions i el lliurament al Servei de Policia dels resultats del "*comptage*".

La sentència no objecta (paràgraf 84) la pràctica consistent en què el servei de telecomunicacions utilitzi un comptador, comunicat amb una impressora, per registrar els números marcats en un telèfon, així com l'hora en què les trucades es van produir i la seva durada ("*comptage"*). I se cita com a possibles objectius d'aquesta pràctica la comprovació de l'exactitud dels càrrecs al client i de les seves possibles reclamacions (paràgraf 56). El Tribunal declara que aquesta pràctica no planteja

cap problema de possible vulneració de l'article 8 del Conveni.

El problema sorgeix quan aquestes dades es traslladen al Servei de Policia. La sentència considera contrària a l'article 8 la pràctica consistent en traslladar aquestes dades a petició del Servei de Policia mateix, d'un superintendent, d'una autoritat administrativa o d'un ministre. Aquestes maneres de fer, comunes un temps a Anglaterra i a Gales, admeses pel seu sistema jurídic, van ser corregides pel Tribunal Europeu dels Drets Humans. Però, la diferència essencial entre el cas Malone i aquest cas (a més d'altres que no cal mencionar aquí) rau en què, en la causa que avui examinem, les dades no van ser requerides pel Servei de Policia, ni per una autoritat administrativa o governativa, sinó per una batlle d'instrucció en l'exercici de la seva jurisdicció i aquesta circumstància canvia *toto coelo* la legitimitat del requeriment i la converteix en una ingerència justificada en una societat democràtica per a la persecució dels delictes greus, que és el criteri que es desprèn també del dret constitucional andorrà.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar íntegrament el recurs d'empara presentat pel Sr. Bruno Figueiredo Teixeira contra la sentència del 15 de juliol del 2013 i contra l'aute del 18 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar la part recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Bruno Figueiredo Teixeira, a la representació processal d'Andorra Telecom, al president de la Batllia, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 13 de març del 2014.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Carles Viver Pi-Sunyer
Magistrat

Vicepresidenta

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat